

Arrest

nr. 30 301 van 6 augustus 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MICHOLT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 19 april 2000 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 20 april 2000. Op 25 februari 2002 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekers vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring werden bij arrest nr. 134.947 van 15 september 2004 door de Raad van State verworpen.

1.2. Op 3 november 2004 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 5 januari 2005 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekers vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring werden bij arrest nr. 188.565 van 8 december 2008 door de Raad van State verworpen.

1.3. Op 6 januari 2009 (op de bijlage 26 verkeerdelijk 2008) diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 januari 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 maart 2009.

1.4. Op 21 april 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 april 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en hebt u de Iraanse nationaliteit. Op 20 april 2000 diende u een eerste asielaanvraag in. U baseerde uw aanvraag op de problemen die u kende omdat u een videotape met beelden van een studentenmanifestatie zou hebben verborgen op vraag van uw vriend (S.B.). U zou tevens meer dan twintig keer opgepakt zijn omwille van het overtreden van de islamitische gedragsregels. Op 18 juli 2000 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen die op 25 februari 2002 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen. Uw vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werden bij arrest van 15 september 2004 door de Raad van State verworpen. Op 3 november 2004 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaarde dat uw vriend (S.B.) in Iran dood was teruggevonden op straat. Op 17 november 2004 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen die op 5 januari 2005 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd. Uw vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werden bij op 8 december 2008 door de Raad van State verworpen. Op 6 januari 2009 diende u een derde asielaanvraag in. U bent niet teruggekeerd naar Iran. Als nieuw element haalde u aan dat uw vader in de vierde maand van 1385 (Perzische kalender, komt overeen met juni 2006 onze kalender) in Iran dood werd teruggevonden op straat. Hij zou het slachtoffer geweest zijn van een auto-ongeluk. Volgens u zou hij echter geliquideerd zijn door de autoriteiten omwille van u. Sinds uw vertrek zou uw vader ondervraagd geweest zijn over u. Hij zou geslagen zijn op straat, zijn winkel zou gesloten zijn, en hij zou dreigtelefoons hebben ontvangen. Daarnaast wees u op uw goede integratie in België en haalde u aan dat u hier als vrijwilliger werkzaam bent in de verzorgingssector. U bent in het bezit van uw identiteitsboekje. Ter staving van uw verklaringen legde u een overlijdensaankondiging van uw vader met oproep voor een uitvaartplechtigheid op 4/4/1385 (25 juni 2006), een medisch attest met een beschrijving van de letsels van uw vader, een krantenartikel over studentenrellen in Iran, en een tijdschrift van de christelijke mutualiteit in België waarin u geïnterviewd wordt als vrijwilliger bij de oppasdienst.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen. In het kader van uw tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal opnieuw een weigeringsbeslissing genomen omdat het door u aangehaalde nieuwe element (dood van (S.)) bovenstaande appreciatie van bedrieglijkheid niet kon wijzigen, en omwille van nieuwe tegenstrijdige verklaringen. In het kader van uw derde asielaanvraag bracht u geen nieuwe elementen of documenten aan die deze eerdere weigeringsbeslissingen kunnen doen wijzigen en uw geloofwaardigheid herstellen. U zou nog steeds niet naar Iran kunnen terugkeren omwille van uw oorspronkelijk probleem. U verklaarde dat uw vader overleden is en dat hij voor zijn dood zou lastiggevallen (ondervragingen, slagen, dreigtelefoons) zijn omwille van u. Volgens de dokter zou uw vader overleden zijn tgv een auto-ongeval, maar volgens u zou hij omgebracht zijn omwille van uw problemen (CGVS, p. 1,3 en 4). U legde echter geen enkel (begin van) bewijs neer en u beschikte niet over concrete aanwijzingen om bovenstaande bewering te ondersteunen. U verklaarde zelf dat het wel degelijk kon gaan om een ongeval met vluchtmisdrijf (CGVS, p. 3 en 4).

Daarnaast dient erop gewezen te worden dat voor de beoordeling van een risico op vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade uw integratie in België niet relevant is. Indien u dit element wilt opwerpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning dient u de daartoe geëigende procedures voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden. Ter staving van uw integratie in België legde u een interview met u neer, dat verscheen in het tijdschrift van de Christelijke Mutualiteit. De verklaringen die u daar aflegde mbt uw problemen in Iran stemmen echter geenszins overeen met

de verklaringen die u in het kader van uw drie asielaanvragen hebt afgelegd op het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo beweerde u in het interview dat u deelnam aan de oorlog tegen Irak en dat u gedurende twee jaar opgesloten zat in een krijgsgevangenenkamp in Irak. Geconfronteerd met deze anomalie antwoordde u dat u hier geen melding van maakte omdat u dacht dat het niet belangrijk was en er toch geen rekening mee zou worden gehouden bij de evaluatie van uw asielaanvraag. U stelde ook dat er nooit expliciet naar gevraagd werd. U zou ook niet van plan geweest zijn om dat te vermelden tijdens uw interview voor het magazine van de Christelijke Mutualiteit. De bejaarden voor wie u zorgde zouden dit echter hebben verteld en zo zou het gepubliceerd zijn geworden (CGVS, p. 4). Bovenstaande verklaringen kunnen bezwaarlijk als afdoende uitleg worden aanvaard vooral gezien u melding maakte van heel wat aanhoudingen omwille van het overtreden van de islamitische gedragsregels. Bovendien werd er bij uw eerste asielaanvraag expliciet gevraagd of u ooit dienst deed bij een ordedienst in Iran. U antwoordde dat u gedurende zes maanden bij de Bassidj (Mobilisatie der Verdrukten) van uw wijk had gediend ten tijde van de oorlog, maar dat u na zes maanden zelf ontslag nam omdat u het niet eens was met hun manier van handelen (CGVS eerste aanvraag, p. 5). Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen in het magazine van de Christelijke Mutualiteit betreffende uw detentie in Irak.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het overlijdensbericht bevestigt enkel de dood van uw vader, hetgeen op zich niet wordt betwist. Uit het medisch attest kan dan weer geenszins worden afgeleid hoe uw vader verwondingen heeft opgelopen en door wie deze veroorzaakt werden. Het krantenartikel beschrijft enkel de gevolgen van de studentenrellen van de vierde maand van 1378 (juni/juli 1999) en heeft geen betrekking op u persoonlijk (CGVs, p. 1 en 2).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat hij voldoet aan de vier elementen van de definitie van een vluchteling, zoals gedefinieerd in het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen en besluit dat hij Iran verlaten heeft uit vrees voor de Iraanse overheid en dat het voor hem dan ook moeilijk is beroep te doen op de bescherming van de Iraanse overheid.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers derde asielaanvraag verworpen omdat (i) verzoeker geen enkel nieuw element of document heeft aangebracht die de eerdere weigeringsbeslissingen kunnen doen wijzigen of zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, (ii) hij geen enkel (begin) van bewijs heeft neergelegd omtrent de bewering dat zijn vader omgebracht is omwille van verzoekers problemen, (iii) verzoekers integratie in België niet relevant is voor de beoordeling van het vluchtelingen- en subsidair beschermingsstatuut, (iv) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen in het magazine van de Christelijke Mutualiteit betreffende zijn detentie in Irak en (v) de overige door hem neergelegde documenten, met name het overlijdensbericht van zijn vader, een medisch attest en een krantenartikel, bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3. Uit de elementen van het administratief dossier blijkt dat verzoekers eerste asielaanvraag steunde op de vrees voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten omdat hij een videotape met beelden van een studentenmanifestatie zou hebben verborgen op vraag van zijn vriend S.B., en dat zijn asielaanvraag werd verworpen omwille van de bedrieglijkheid en ongeloofwaardigheid van de door hem naar voren gebrachte feiten. Verzoekers vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring tegen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 25 februari 2002 van de Commissaris-generaal werd bij arrest nr. 134.947 van 15 september 2004 door de Raad van State verworpen. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag omdat hij vernomen had dat zijn vriend S.B. dood was teruggevonden op straat in Iran. Bij arrest nr. 188.565 van 8 december 2008 werd verzoekers vordering tot schorsing en

beroep tot nietigverklaring tegen de bevestigende beslissing van weigering van 5 januari 2005 door de Raad van State opnieuw verworpen. Thans voert verzoeker dezelfde feiten aan doch meent hij alsnog in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming omwille van de dood van zijn vader, dewelke volgens verzoeker het gevolg is van zijn problemen met de Iraanse autoriteiten.

2.4. Zo verzoeker zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, wijst de Raad erop dat verzoeker alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste en tweede asielaanvraag heeft uitgeput zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een derde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste en tweede asielaanvraag nogmaals te beoordelen. De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag nieuw aangehaalde stukken en documenten. Verzoeker gaat er overigens geheel aan voorbij dat niet valt in te zien om welke reden een herhaling van dezelfde asielmotieven in een derde asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden afgelegd in het kader van de eerste en tweede asielaanvraag blijven immers ongewijzigd, temeer daar verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag geen concrete elementen aanbrengt die deze tegenstrijdigheden en ongerijmdheden kunnen verklaren of weerleggen.

2.5. Waar verzoeker beweert dat zijn vader ondervraagd, vastgehouden, bedreigd, gepest en geslagen werd, zijn winkel gesloten werd en dat de autoriteiten zijn vader vermoord hebben, doch dat ze zijn dood gemaskeerd hebben als een auto-ongeluk (CGVS p. 2-3), stelt de Raad vast dat verzoeker zich baseert op blote beweringen. Het door verzoeker neergelegde medische attest ten bewijze van zijn stelling vermeldt immers enkel de verwondingen die verzoekers vader zou hebben opgelopen door een auto-ongeluk. Bovendien verklaarde verzoeker in zijn interview met het magazine van de Christelijke Mutualiteit zelf dat zijn vader om het leven kwam bij een auto-ongeluk en ook tijdens het gehoor antwoordde verzoeker op de vraag of het toch niet mogelijk was dat zijn vader door een ongeval met vluchtmisdrijf om het leven was gekomen: *"Dat kan zijn ja."* (CGVS p. 3), zodat er geen geloof kan worden gehecht aan de moord op verzoekers vader. Het overlijdensbericht van verzoekers vader volstaat niet om dit alsnog aannemelijk te maken.

Verzoeker onderneemt geen poging om de andere pertinente motieven van de bestreden beslissing, met name wat betreft zijn integratie, zijn verklaring in het magazine van de Christelijke Mutualiteit en het krantenartikel, te weerleggen zodat deze door de Raad worden overgenomen.

Gelet op de reeds in het kader van de eerste en tweede asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid en mede gelet op de niet gestaafde en ongeloofwaardige verklaringen die verzoeker thans aflegde over de dood van zijn vader, is de Raad van oordeel dat verzoeker er niet in geslaagd is om alsnog een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Bovendien wordt verzoekers ongeloofwaardigheid bijkomend onderstreept door zijn getuigenis in het magazine van de Christelijke Mutualiteit. Zo verzoeker daarbij verklaarde dat hij twee jaar in Irak opgesloten zat in een krijgsgevangenkamp en dat zijn vader om het leven kwam door een auto-ongeluk, zonder ook maar enige melding te maken van de problemen die hij telkens aanhaalde in het kader van zijn drie asielaanvragen, heeft verzoeker namelijk alle geloofwaardigheid verloren. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.6. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven

niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend en negen door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS